

Garrofers del Jardí Lluís Millet (*Ceratonia siliqua* L.)

El Masnou

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Av. Cusí i Fortunet, 34

Coordenades:

Latitud: 41.4831
Longitud: 2.31976
UTM Est (X): 443210
UTM Nord (Y): 4592611

Classificació

Número de fitxa 08118 - 136
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Espècimen botànic
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament del Masnou (Passeig Prat de la Riba, 1)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dv., 12/03/2010 - 01:00

Descripció

Grup de 8 arbres de fulla perenne de la família de les lleguminoses que mesuren aproximadament 8 metres d'alçada. Pel que fa a la volta de canó, els diàmetres van des de 75 cm a 80 cm pels més joves fins a 2 m pels més vells, i pel que fa al volt de soca, en trobem des de 80 cm fins 2,80 a 3,50 m pels més vells. El seu tronc és curt i presenta una copa arrodonida, densa i fosca. L'escorça és gruixuda i amb fissures; la fulla

composta i paripinnada, és de color verd fosc. Aquest arbre pot viure molts anys. Una característica d'aquesta espècie és que no comença a donar fruits fins al sisè o el setè any. El seu fruit, conegut com a garrofa, té forma de beina i és de color marró fosc tirant a negre; al seu interior té de 12 a 16 llavors de consistència dura, incrustades en una polpa també marró de sabor molt dolç. Tots ells es troben protegits per unes bigues de fusta disposades de jardineres, sense modificar les condicions del medi on s'ha desenvolupat l'arbre durant més de cent anys pels més vells.

Observacions:

Tot i que la superfície ocupada per les arrels sol ser molt més gran que la projecció de la capçada sobre el sòl, la col·locació d'aquestes jardineres de fusta al voltant de la soca, pot evitar, a priori, el trepig de la soca, enfilar-se a l'arbre, el marcat de missatges en el tronc, i fins i tot l'abandonament de residus als forats naturals del tronc i soca.

Història

Originari de la regió mediterrània de Síria i Palestina, ja fa molts segles que va estar naturalitzat a les nostres terres. Actualment la garrofa és utilitzada per la fabricació de pinsos de remugants: cavalls, vaques i ovelles, i la seva llavor, el garrofi, en la indústria de transformació: alimentació, farmàcia o cosmètica. Sant Joan Baptista s'hauria alimentat de garrofes durant la seva vida al desert i d'aquí que en alguns llocs se la conegui com a pa de sant Joan.

Després de la Guerra Civil espanyola, aquest fruit va ser utilitzat com a substitut del cacau en l'elaboració d'un succedani de la xocolata. Tot i que s'utilitza en remeis casolans i en macrobiòtica, la garrofa és un producte que està davallada constant degut a l'abandonament progressiu dels camps per deixar pas a la construcció.

En el compendi d'agricultura escrit per fra Miquel Agustí l'any 1617, aquest el descriu així: "plantat vol effer lo Garrofer de branca joue, de Febrer, y de Nohembra, en terra feca, y vol effer plantat molt fondo, potfe empeltar fobre Pruner, o Ametller, nos deu sembrar, per q no produyra fruit, y fe moriria preft, volfe regar fouint. Les Garrofes fon mes propias per engrescar los Tocinos, que per nodrir lo home".

Bibliografia

AGUSTÍ, Miquel Fra (1617). El Llibre dels secrets de agricultura, casa rústica y pastoral. Barcelona. Reeditat per Ed. Andana, 2007.

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulars. Alcalà d'Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1989). Los Arboles. Editorial Blume, S.A. Barcelona.

SAGARRA i TRIAS, Ferran (2007). Proposta del Pla Especial del Patrimoni històric, arquitectònic i paisatgístic del Masnou. Carracedo-sotorra-arquitectes, scp. Inèdit.

